

19 Νοεμβρίου 2019

Γιατί Χρήστο με βρίζεις;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Ο Χρήστος Βέργος, επιστρατευμένος στον πόλεμο της Κορέας, διηγείται:

«Ήμουν ανθυπασπιστής στο τάγμα της Κορέας. Δεν πίστευα πουθενά, παρά μόνο στη δύναμη των βαρέων όπλων που κατεύθυνα. Επί πλέον ήμουν αδιόρθωτα

βλάσφημος. Όλες οι βλασφημίες μου συγκεντρώνονταν στην Παναγία. Όσοι με άκουγαν ανατρίχιαζαν. Οι φαντάροι μου έκαναν τον σταυρό τους, για να μην τους βρει κακό. Οι ανώτεροί μου διαρκώς με παρατηρούσαν και με τιμωρούσαν. Ώσπου μια νύχτα έζησα ένα ολοφάνερο θαύμα. Ξημέρωνε η 7η Απριλίου 1951. Με τη διμοιρία μου είχα καταλάβει μια πλαγιά σε ύψωμα κοντά στον 38ο παράλληλο. Μέχρι τα ξημερώματα έμεινα άγρυπνος στο όρυγμά μου μαζί με τον στρατιώτη Σταύρο Αδαμάκο. Όταν ρόδιζε η αυγή, οπότε δεν υπήρχε φόβος αιφνιδιασμού, αποκοιμήθηκα. Είδα τότε ένα όνειρο που με συνετάραξε:

Μία γυναίκα στα μαύρα ντυμένη, με αγνή ομορφιά και γλυκύτατη φωνή, με πλησιάζει και με ρωτά ακουμπώντας το χέρι στον ώμο μου:

—Θέλεις να βρίσκομαι κοντά σου Χρήστο; Ένοιωσα τότε μια βαθιά αγαλλίαση.

—Και ποιά είσαι συ; τη ρώτησα.

Τότε εκείνη άλλαξε έκφραση και με παρατήρησε αυστηρά:

—Γιατί, Χρήστο, διαρκώς με βρίζεις;

—Πρώτη φορά σε βλέπω! διαμαρτυρήθηκα. Πώς είναι δυνατό να βρίζω μια άγνωστη μου;

—Ναι, Χρήστο, επέμεινε εκείνη πιο αυστηρά. Με βρίζεις. Εγώ όμως είμαι πάντα κοντά σε σένα και σ' όλους τους στρατιώτες του τάγματος. Γιατί δεν πηγαίνετε στο Πουσάν, ν' ανάψετε κεριά στ' αδέρφια σας πού έχουν ταφεί εκεί;

Μ' αυτή τη φράση ξύπνησα τρομαγμένος. Ο Σταύρος δίπλα μου με κοίταζε σαστισμένος.

—Κύριε ανθυπασπιστά, κάτι έχεις, μου είπε. Βογγούσες και παραμιλούσες στον ύπνο σου.

Του διηγήθηκα το όνειρό μου και καταλήξαμε πως ήταν αποτέλεσμα κοπώσεως και συζητήσεων γύρω από τους νεκρούς του Πουσάν.

Ενώ όμως λέγαμε αυτά, ξαναβλέπω τη γυναίκα του ονείρου μου μπροστά μου.

—Αδαμάκο! βάζω μια φωνή. Η γυναίκα... Αυτή... Να... τη βλέπεις;

Εκείνος προσπαθούσε να με καθησυχάσει, αλλά που εγώ! Η μαυροφορεμένη γυναίκα με την αγνή ομορφιά και τη γλυκύτατη φωνή στάθηκε κοντά μου και μου είπε:

—Μη φοβάσαι... Μη φοβάσαι, παιδί μου. Είμαι η Παναγία. Σας προστατεύω όλους παντού και πάντοτε. Αλλά θέλω από σένα να μη με βρίσεις ούτε στις δυσκολότερες στιγμές της ζωής σου.

Πέφτω αμέσως ταραγμένος να φιλήσω τα πόδια της. Εκείνη όμως είχε γίνει άφαντη. Έκλαψα τότε απ' τα βάθη της καρδιάς μου ένα κλάμα ανακουφίσεως και χαράς, εγώ πού δεν είχα κλάψει ποτέ στη ζωή μου».

Πηγή: Ν. Καπίτογλου, *Θαύματα που γίνονται σήμερα, περιοδ. Κιβωτός, τεύχ. 21 και 22, Αθήναι*

αντιγράφουμε από: Ο βλάσφημος ανθυπασπιστής, *Εμφανίσεις και θαύματα της Παναγίας, σελ. 176-178, Έκδοση Εβδόμη, Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής, 2007.*